

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Λαλεῖτε ἕκαστος τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· ἀλήθειαν καὶ κρίσιν εἰρήνης κρίνετε ἐν ταῖς πόλιαις ὑμῶν. (Ζαχ. η' 16).

Ὁ εἰλικρινῶς βουλόμενος νὰ ἀναδιφήσῃ τὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Πλάστου τεθειμένους φυσικούς τε καὶ ἠθικούς νόμους, δὲ εὐρη τὴν μὲν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου συνδεδεμένην μὲ τὴν τήρησιν τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ, τὴν δὲ κακοδαιμονίαν αὐτοῦ μὲ τὴν παρακοὴν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ τὸ λαλεῖν τὴν ἀλήθειαν ἐμπεριέχεται μεταξὺ τῶν ἠθικῶν νόμων τοῦ Θεοῦ ἔπεται ὅτι πᾶν ἄτομον, πᾶσα κοινωνία καὶ πᾶν ἔθνος λαλοῦν τὴν ἀλήθειαν συντελεῖ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν περὶ αὐτό· παραβαῖνον δὲ συνεργάζεται πρὸς τὴν κακοδαιμονίαν πάντων· διότι ὁ λαλῶν τὸ ψεῦδος οὐ μόνον ἑαυτὸν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτόν· διότι τὸ ψεῦδος αὐτοῦ λεληθότως μὲν ἀλλ' ἐναργῶς ἐκ τῶν ἔργων καταδεικνύεται ὅτι ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν ἄλλων καθιστῶν αὐτοὺς ὁμοίους αὐτῷ, ὡς καὶ τὸ ἠλεκτρισμένον σῶμα ἐξ ἐπιδράσεως ἠλεκτρίζει τὸ μὴ ἠλεκτρισμένον. Τούτου δ' ἕνεκα διαθρυλλεῖται ἔνθεν μὲν τὸ γνωμικὸν «ὁμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει» ἔνθεν δὲ τὸ τοῦ ποιητοῦ· «Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλά διδάξαι, ἣν δὲ κακοῖσιν συμμίσγῃς ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον».

Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων, οἱ μὴ λαλοῦντες τὴν ἀλήθειαν, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι λεληθότως πως πράττουσιν, ὡς καταστροφεῖς τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ, ἀσυγκρίτως

ἐπιβλαφέστερον ἔργον ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ἐργάζονται τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν μεγαλοπρεπεστάτου ἡλίου, τοῦ φωτοβόλου τούτου ἀστρου τῆς ἡμέρας, ὅπερ καλλύνει καὶ ἀνακαινίζει πάντα τὰ περὶ αὐτὸ στρεφόμενα οὐράνια σώματα τῆς γονιμότητος, λέγω ταύτης καὶ πηγῆς τοῦ τε φωτός καὶ τῆς θερμότητος, ἀνευ τῆς ὁποίας ἀδύνατον τὰ ὕδατα νὰ μετατρέπωνται εἰς σμικροτάτας ἀτμίδας, αἵτινες ἀνερχόμεναι εἰς τὰ ὕψη καὶ ἐκεῖ κατὰ λόγους φυσικούς διαρρηγνύμεναι νὰ παράγωσι τὴν βροχὴν, δι' ἧς οὐ μόνον θαυμαστῶς στολίζεται ἡ σφαῖρα, ἣν κατοικοῦμεν, ἀλλὰ καὶ παρέχει τροφὴν εἰς τε τὰ ζῶα καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὑπερηφάνως βηματίζοντας ἐπὶ τῶν εὐρέων στέρνων αὐτῆς, διότι εἰ μὲν δύνανται, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἐπιτυχίας, νὰ ἐπιφέρουσι βλάβην εἰς τὸν ὑλικὸν μόνον ἀνθρώπον οἱ δὲ καὶ εἰς τὸν πνευματικόν· διότι εἰ ψεῦσται καθιστῶντες καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἀνθρώπους ψεύστας ἀμφοτέρω καθίστανται ἔνοχοι καὶ ἄξιοι τῆς αἰωνίου τιμωρίας μὴ συμφώνως πράττοντες πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ νόμους, καὶ καθὼς οἱ παραβαίνοντες φυσικόν τινα νόμον τιμωροῦνται οὕτω καὶ οἱ παραβάντες ἠθικὸν νόμον ἐξάπαντος δὲ τιμωρηθῶσιν· ἄρα πᾶς ὅστις ἀγαπᾷ ἑαυτόν τε καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ ὡς ῥυθμίζῃ τὸν βίον αὐτοῦ κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Πλάστου, διότι ὁ Κύριος ὑπισχνεῖται αὐτοῖς τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ καὶ τὴν βασιλείαν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Θ. Μ. Μ.

ΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίους

Συντελεστικωτάτην καὶ τὰ μάλα χρήσιμον ὑπολαμβάνοντες τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡμῶν προπάτορσιν ἀγωγῆς καὶ παιδείσεως τῶν νέων, σταχυολογοῦμεν ἐκ διαφόρων εἰδικῶν συγγραμμάτων τὰ κατωτέρω ἄτινα μετ' ὠφελείας καὶ ἐνδιαφέροντος πιστεύομεν ἀναγνωσθήσονται ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναίδος».

«Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἔθιμον νὰ ἀναρτῶσι πρὸ τῆς πύλης τοῦ οἴκου, ὅπου μὲν ἐγεννᾶτο ἄρσεν στέφανον ἐξ ἐλαίας, ὅπου δὲ θῆλυ δέσμην ἐρίων. Ὁ στέφανος ἦν σύμβολον ἀνδρικής ἀσχολίας ἐν τῷ ἀγρῷ, ἡ δὲ δέσμη γυναικείων ἔργων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ ἦν κύριος ζωῆς καὶ θανάτου τῶν τέκνων αὐτοῦ, διὰ τοῦτο τὸ νεογνὸν ἐτίθετο παραχρῆμα πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ ἂν μὲν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐν χερσὶν ὑπερρεῖστο σιωπηλῶς ἵνα ἀναθρέψῃ αὐτὸ, εἰ δὲ οὐχὶ τὸ νεογέννητον ἐφορεύετο ἢ ἐξετίθετο. Ἀλλὰ τὸ ἀπάνθρωπον καὶ βδελυρὸν τοῦτο ἔθος ἦτο παμπάλαιον καταργηθὲν μετέπειτα. Κατὰ τὴν ἐβδόμην ἢ δεκάτην ἡμέραν τῶν γενεθλίων οἱ γονεῖς ἐτέλουν θυσίαν, εἰσίσταζον τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους καὶ ἐδίδον ὄνομα εἰς τὸ παιδίον, ἐπειδὴ δὲ οἰκογενειακὰ ὀνόματα δὲν ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἀνεκαινίζοντο συνήθως τὰ ὀνόματα τῶν προπατόρων. Ἴνα ἐξασφαλίσωσι δὲ τοῦ νεογενήτου πολίτου τὰ δίκαια, ὠφείλον νὰ καταγράψωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φρατρῶν καὶ φυλῶν, ἐγίγνετο δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀπατουρίων μετὰ τελετῶν καὶ πομπῶν. Οἱ γονεῖς ὠρκίζοντο ὅτι ὁ παῖς εἶναι υἱὸς πολίτου καὶ πολίτιδος γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου. Συνήθως δὲ ἐγίγνετο ἡ τελετὴ αὕτη τὸν τρίτον ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἐνιαυτόν. Γενόμενος δὲ ὁ νέος ὀκτακαιδεκάτης παρελαμβάνετο εἰς τοὺς ἐφήβους καὶ ὑπερρεῖστο εἰς πολεμικὴν ὑπουργίαν, δίδων ὅμως πρότερον ὄρκον ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ ὅτι δὲν θὰ κατασχῶν τὰ ὄπλα τῆς πόλεως, δὲν θὰ λιποτακτῆσῃ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ δὲν θὰ φεισθῆ τῆς ζωῆς του ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Τελευταῖον εἰκοσαέτης γενόμενος ὁ νέος Ἀθηναῖος καταγράφετο μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς φυλῆς αὐτοῦ. Ἐκτοτε ἢ δύνατο νὰ ἐκκλησιάζῃ, νὰ λαμβάνῃ πολιτικὰ ἀξιώματα καὶ ἂν ὁ πατὴρ αὐτοῦ δὲν ἦτο ζῶν, νὰ διοικῆ ὁ ἴδιος τὴν περιουσίαν του.

Οἱ νέοι ἐξεπαιδεύοντο τὴν γυμναστικὴν καὶ μουσικὴν. Τὴν πρώτην εἰς τὰ *Γυμνάσια*. Γυμνάσιον δὲ σημαίνει τόπον ἐνθα γυμνοὶ πάντες ἠσκούντο εἰς σωματικούς ἀγῶνας. Τοιοῦτοι τύποι ἦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας τρεῖς, εἰς τὸ Λύκειον, εἰς τὸν λόφον Κυνόσαργες καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἦσαν εὐρῆα οἰκοδομήματα περικυκλωμένα ὑπὸ κήπων καὶ ἐνὸς ἱεροῦ ἄλλοις. Πρῶτον εἰσῆρχετο τις εἰς τετράγωνον αὐλὴν, ἣτις εἶχε περὶ αὐτὴν στοὰς καὶ οἰκοδομήματα. Εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς ὑπῆρχον

μεγάλαι αἴθουσαι μετὰ ἐδρῶν, ἐνθα οἱ φιλόσοφοι, οἱ σοφισταὶ καὶ οἱ ῥήτορες ἤθροίζον καὶ ἐδίδασκον τοὺς μαθητὰς αὐτῶν εἰς τὴν τετάρτην ὑπῆρχον οἰκήματα λουτρῶνων καὶ ἕτερα χρεῖωδῆ τοῦ γυμνασίου. Ἐκ τῆς πρώτης αὐλῆς εἰσῆρχοντο εἰς δευτέραν τετράγωνον ἐπίσης, εἰς τῆς ὁποίας τὰς τρεῖς πλευρὰς ἦσαν μεγάλαι στοαί, εἰς μίαν δὲ τούτων καλουμένην *ξυστός* ἐγυμνάζοντο, ἤγουν ἠσκούντο γυμνοὶ ἠσφαλισμένοι κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς κακοκαιρίας καὶ κεχωρισμένοι τῶν θεατῶν ἐξεμάνθανον τὴν πάλην οἱ νέοι. Πέραν τοῦ ξυστοῦ ἦτο μακρὸς διάδρομος προωρισμένος διὰ τοὺς γυμναζομένους τὸ *τρέξιμον*, ἢ τοὺς δρομείς. Ἐκτὸς τῶν Γυμνασίων ὑπῆρχον καὶ αἱ λεγόμεναι *παλαίστραι* ἀλλ' αὐταὶ ἐχρησίμευον διὰ τοὺς ἐμπείρους ἤδη καὶ διὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος παλαίστας, οἵτινες ὠνομάζοντο *ἀθληταί*. Καὶ τοὶ δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐτίμων ὑπερβαλλόντως τὴν μουσικὴν ὡς ἀναγκαίαν πρὸς ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν πασῶν τῶν δυνάμεων καὶ ὡς ἐξαιρετον πρὸς πόλεμον προπαρασκευῆν, οὐχ' ἦττον ἐγίνωσκον καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προεγγυνομένην βλάβην καὶ τὴν ὑπερβολικὴν καὶ μοναδικὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματος ἀπεδοκίμαζον ὡς φέρουσαν τοὺς νέους εἰς ὠμότητα καὶ ἀγριότητα.

ὑπὸ τὸ ὄνομα Μουσικῆ δὲν ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι μόνον τὴν σημερινὴν τέχνην τοῦ ἀδειν καὶ κρούειν διάφορα ὄργανα, ἀλλ' ἐν γένει πάσας τὰς καλὰς τέχνας τοῦ προφορικοῦ λόγου. Οἱ ποιηταὶ καὶ ἐξαιρέτως ὁ Ὅμηρος ἦσαν ἡ βᾶσις τῆς παρ' Ἕλλησι παιδείσεως. Ἐν τῷ Ὁμήρῳ ἐξεμάνθανον οἱ παῖδες τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ταχέως ἐγίνωσκον νὰ ἀπαγγέλωσιν ἐκ στήθους χωρὶα ὀμηρικὰ καθὼς καὶ ἄλλων ποιητῶν. Τοιοῦτε τῷ τρόπῳ διηυθύνετο ἡ κρίσις αὐτῶν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐγεννᾶτο παρ' αὐτοῖς ὁ περὶ τοῦ καλοῦ ἐνθουσιασμός, αἰσθημα ὀξύ καὶ θαυμαστὴ φιλοκαλία. Ὁ Ὅμηρος αὐτὸς εἶχεν ἐκτιμήσει καὶ συστήσει τοῖς Ἕλλησι τὰ ἀγαθὰ τῶν Μουσῶν ὡς τὸ εὐγενέστατον τοῦ οὐρανοῦ δῶρημα, τοῦτο δὲ ἦτο τὸ κυρίως ἀνθρώπινον μέρος τῆς παιδείας. Πράγματα ἀφορῶντα μόνον εἰς κέρδος ἐνόμιζον ἀνάξια ἐλευθέρου πολίτου, διὸ εὐλόγως καὶ ὁ Ὁράτιος μακαρίζει τοὺς Ἕλληνας λέγων ὅτι τὸ ἐκπαιδευτικὸν αὐτῶν σύστημα δὲν τοὺς ὠδήγει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς μέριμναν περὶ τῶν σωματικῶν ἀγαθῶν, καθὼς τοὺς Ῥωμαίους.

ΠΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ

Στοιχεῖα, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, γνωστὰ ἦσαν τὰ τέσσαρα ταῦτα· τὸ Πῦρ, τὸ Ἰδῶρ, ὁ Ἄηρ, καὶ ἡ Γῆ. Στοιχεῖα ὠνόμασαν μετὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τοὺς Ἀστέρας καὶ πάντα τὰ οὐράνια σώματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδόξαζον νομίζοντες αὐτὰ, ἢ ὡς Δαιμόνας, ἢ ὡς ὑπὸ Δαιμόνων (πνευμάτων) ἐπιστατούμενα διὰ τοῦτο ὡς τοιαῦτα, τὰ ἐλάτρευον ὡς Θεότητας, πιστεύοντες ὅτι εἶχον ἐπιρροὴν εἰς τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις καὶ τὰς τύχας. Οἱ Νεοπλατωνικοὶ μάλιστα διέκρινον αὐτὰ, λαβόντες καὶ ταῦτα

μετὰ ἄλλων πολλῶν δεισιδαιμονιῶν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, διαιροῦντες εἰς Δαιμόνια ἀγαθὰ, ἢ Ἀγαθοδαίμονας, καὶ εἰς Δαιμόνια πονηρὰ ἢ Κακοδαίμονας, καὶ ὠνομάζον αὐτὰ ἐξαιρέτως *Στοιχεῖα*. Στοιχεῖον λοιπὸν ἦτον ὁ Δαίμων, ἡ Μοῖρα, ἡ Τύχη ἐκάστου. Ἐκ τούτων ἐπήγασαν ἡ Ἀστρολογία καὶ ἡ Μαγεία, τὰ φίλτρα, καὶ ἡ δι' Ἐπωδῶν, ἢ διὰ φυλακτηρίων ἰατρεία, ἢ καὶ ἡ προξενήσις νόσων, δι' ἐπικλήσεως τῶν δαιμόνων ἐν ἐνὶ λόγῳ αἰ παντὸς εἴδους δεισιδαιμονία, αἵτινες ἐσκότισαν καὶ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, καὶ αἵτινες σκοτίζουσι ἐτι καὶ σήμερον πολλοὺς λαοὺς, οὐ μόνον τῆς Ἀνατολῆς ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς πεφωτισμένης Εὐρώπης. Καὶ οἱ Γραικο-Ῥωμαῖοι αὐτοὶ Αὐτοκράτορες δὲν ἔπαυσαν, μέχρι τῆς ἀλώσεως νὰ πλανῶνται ὑπὸ τοιούτων μωρῶν προλήψεων, ὁποίας καὶ βασιλεῖς τῆς Δύσεως εἶχον μέχρι σχεδὸν τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ταύτας, καίτοι καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, καὶ ἡ ὑγιαίνουσα καὶ ὀρθὴ φιλοσοφία δὲν ἔπαυσαν νὰ καταπολεμῶσι διηνεκῶς, δὲν ἴσχυσαν ὅμως μέχρι τοῦδε νὰ ἐκρίζωσιν ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν ἀμαθῶν. Καὶ οἱ Σουλτάνοι τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Περσίας οἱ Σάχαι ἔχουσι τοὺς ἑαυτῶν Μάντας. Ἐκ τοιούτων μωρῶν ἀρχῶν καὶ προλήψεων ἐγεννήθη καὶ ἡ περιβόητος Σολομωνικὴ Βίβλος, μέσον θαυμαστὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαοπλάνων ἵνα κερδαίνωσι τῶν μωρῶν ἀνθρώπων τὰ χρήματα. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἐπήγασαν καὶ τὰ Στοιχεῖα, ἄτινα ὠνομάζον καὶ Τελώνια καὶ Τελέσματα (ἐξ οὗ πιθανὸν τὸ Ταλισμάν τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Τούρκων), καὶ τὰ Φυλακτήρια (Χαμαλία ἢ Νοσκάδες τῶν Δερβίσιδων). Πλάνη, ἦν τινα πρὸς ταῖς ἄλλας μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Γνωστικοὶ αἰρετικοὶ τῆς πρώτης μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος ἀποδίδοντες τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸν Σολομῶντα! Ἐφ' ἐνὸς τῶν Φυλακτηρίων τούτων ἐφέρετο ἡ ἐπιγραφή ΙΑΩ ΣΟΛΟΜΩΝ ΣΑΒΑΘ. Ἐκ παρομοίων ἀρχῶν ἐπήγασε καὶ ἡ λεγομένη τῶν Πυθαγορείων *Ἡετάρτα* (πέντε Ἄλφα) ἐσηματισμένη διὰ τῆς λέξεως ΥΓΕΙΑ, ἦν ἐκεῖνοι μὲν μετεχειρίζοντο ἀπλῶς ὡς γνώρισμα τῶν συνοπαδῶν αὐτῶν καὶ ὡς εὐχὴν ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν των, ἀλλὰ κατόπιν οἱ λαοπλάνοι *Θηλειὰν* τοῦ Σολομῶντος ἔλεγον καταχράμενοι καὶ μυθολογοῦντες ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Σολομῶν ἔδενε τὰ Δαιμόνια καὶ μεταχειρίζομενος αὐτὴν εἰς μαγικὰς πράξεις, καὶ προρρήσεις μωρᾶς, καὶ χριστιανοὶ προσέτι μωρότεροι, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν διασποράν.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων Ἰεραποστόλων τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἐταιρίας πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν Κίνα» ἐπανακάμψας μετὰ μακροχρόνιον ἐν τῇ Σινικῇ διατριβῇ, εἰς Ἀμερικὴν, ἐδημοσίευσεν διὰ τινος θρησκευτικῆς ἐφημερίδος μακρὸν ἄρθρον περὶ τοῦ ἐν Κίνα χριστιανισμοῦ ἐκπληξίν καὶ συγκίνησιν διεγείραν με-

ταξὺ τοῦ ἀπανταχοῦ πεφωτισμένου χριστιανικοῦ κόσμου, ἐνεκα τῶν ἐν αὐτῷ διδομένων πληροφοριῶν περὶ τῆς προόδου τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς ἐσχατίας ἐκείνας τῆς Ἀσίας. Τοῦ ἀρθροῦ τούτου παρέχομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἐξῆς περίληψιν.

Ὁ κ. Ἰωάννης Γρίφιτ (οὗτω καλεῖται ὁ ἱεραπόστολος) ἐπανακάμπτει μετὰ μακροχρόνιον ἐν Κίνα διατριβῇ. Πρὸ αὐτοῦ μέγα παρὰ τοῖς Σίναϊς ἐθεωρεῖτο ἀμάρτημα ἢ παρὰ ξένων ἐκμάθησις τῆς γλώσσης αὐτῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἢ ἐκτύπωσις ἔργου ἐν σινικῇ γλώσσῃ. Ὁ προγενέστερος τοῦ κ. Γρίφιτ ἱεραπόστολος κ. Μόρσων συνειργάζετο μετὰ τριῶν ἐτέρων προσώπων εἰς τὰ ἐνδότερα θαλάμου τινος, ἐπιμελῶς κεκλεισμένου ὅπως ἢ ἀπρόσιτος παντὶ περιέρῳ. Ἡ κυριώτερα τοῦ ἱεραποστόλου τούτου ἐργασία, μεγίστης ὠφελείας πρόξενος ἀποβάσα, ἦν ἡ σύνταξις καλλιέστου καὶ εὐμεθοῦς *Λεξικοῦ τῆς Σινικῆς γλώσσης*. Ἀπείργετο ὅμως πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ἵνα κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἢ ἀχανῆς χώρα ἦν κεκλεισμένη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Μετὰ 26 ἐνιαυτῶν ἐπιμόνους προσπαθείας μόλις ἠδυνήθη ἵνα ποιήσῃ δέκα προσηλύτους. Πλὴν ἀλλ' ὅμως διευκόλυνε τὸ ἔργον τῶν μετ' αὐτὸν ἱεραποστόλων. Μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Ναγκάης, τῷ 1842 διομολογηθείσαν, ἐννέξ λιμένες ἠνεώθησαν εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς, ἀπὸ δὲ τοῦ 1858 πᾶσα ἡ χώρα εἶναι προσιτὴ εἰς τε τοὺς ἐμπόρους καὶ ἱεραποστόλους. Ὅτε ὁ κ. Γρίφιτ μετέβη ἐκεῖ, πρὸ 25 περίπου ἐνιαυτῶν, πέντε μόνον πόλεις ἠδύναντο νὰ κατοικήσωσιν οἱ ξένοι, τὸ ἀχανές ἐσωτερικὸν ἦτον εἰσέτι κεκλεισμένον καὶ μόνον εἰκοσιτετράωρος διατριβὴ ἐπετρέπετο. Νῦν δὲ σύμπασα ἡ Αὐτοκρατορία εἶναι ἀνοικτὴ καὶ οἱ ἱεραπόστολοι ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως δύνανται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς πᾶσαν ἐπαρχίαν, πόλιν καὶ κώμην. Ὁ κ. Γρίφιτ ἐπεσκέψατο ἐννέα ἐπαρχίας. Αἱ δέκα καὶ τρεῖς ἐπαρχίαι, ἐκ τῶν δέκα καὶ ὀκτώ εἰς ἃς διήρηται τὸ Σινικὸν Κράτος, κατέχονται σήμερον ὑπὸ τῶν ἱεραποστόλων, κηρυττόντων ἐν πλήρει ἀνέσει καὶ ἐλευθερίᾳ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς σημαντικώτερας πόλεις ἢ ἱερά Βίβλος καὶ ἕτερα χριστιανικὰ πραγματεῖα κυκλοφοροῦσι κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἐκκλησίαι ἰδρύθησαν εἰς τοὺς λιμένας καὶ εἰς πολλὰς νήσους καὶ πόλεις καὶ κώμας δύνασαι νὰ ἀπαντήσῃ χριστιανούς εἰς πᾶσαν πόλιν. Ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ *Hureh*, εὐρυτέρα κατὰ τὴν ἑκτασὶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας ὁμοῦ, ἐνθα ὁ κ. Γρίφιτ εἰργάζετο τὰ 20 τελευταῖα ἔτη, ἐν μέσῳ πληθυσμοῦ 20 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὑπάρχουσιν 7 ὄχυρα πόλεις, ἐν αἷς δὲν ἐπάτησεν εἰσέτι τὸν πόδα ἱεραπόστολος».

Ποιεῖται εἴτα λόγον ὁ ἀκάματος τοῦ Εὐαγγελίου σκαπανεὺς περὶ μεγαλοπρεποῦς τινος πόλεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ *Kiang si Which*, ἦν ἐπεσκέψατο μετὰ τοῦ κ. Ἀρχιεπίσκοπου ἱεραποστόλου τῆς Σκωτικῆς Ἐταιρίας. Οὐδὲν ἱεραποστολικὸν ἔργον εἶχεν εἰσαχθῆ πρὸ τούτων ἐνταῦθα καὶ οὐδεὶς ξένος εἶχε μεταβῆ ποτὲ ἐκεῖ. Ἐν τούτοις ὁ κ. Γρίφιτ καὶ ὁ συνειργάτης αὐτοῦ κατ-

φκήσαν εκεί άνευ ούδεμιᾶς αντίστασεως· διέδραμον τὰς ἀποκρήμους αὐτῆς ὁδοῦ, περιειργάσθησαν τὰ ἀγγειοπλαστεία καὶ ἐμελέτησαν πᾶν ἀξιοπερίεργον ἔθιμον. Ἐκέρυξαν εἰς ἄπειρον πλῆθος κατ' ἐπώλησαν χιλιάδας Γραφῶν καὶ φυλλαδίων. Ἡ τοῦ λαοῦ περιέργεια οὐδέποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἰδόντος πρόσωπον ξένον, ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημείον.

Ὁ κ. Γρίφιτ παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Κίνας εἶναι εὐχερέστατον. Ἐν πόλει οἰκουμένη ὑφ' ἐνὸς ἑκατομμυρίου ψυχῶν ἐδίδασκε τὸ

Κινέζος ἐργάτης ἐνδεδυμένος φύλλα καλάμης.

Εὐαγγέλιον μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μετ' ἧς διδάσκεται ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ. Πανταχοῦ τῆς ἀγανοῦς Αὐτοκρατορίας δύναται νὰ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον Ἰησοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου εὐκόλως καὶ ἀνέτως, ἀρκεῖ ὁ ἱεραπόστολος νὰ εἶναι εἰδήμων τῆς γλώσσης. Διαψεύδει τὴν κυκλοφοροῦσαν φήμην ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἢ χρήσις ἐγχωρίων ἱματίων· ὁ κ. Γρίφιτ οὐδέποτε ἔφερε τοιαῦτα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, λέγει ὁ κ. Γρίφιτ, ὑπάρχουσιν

ἐν Κίνα 600 σταθμοὶ ἱεραποστόλων καὶ 300 καλῶς ὀργανισμένοι ἐκκλησίου, ἐξ ὧν αἱ 20 εἰσὶν αὐτοσυντήρητοι, εἰς ἃς φοιτῶσι 19—20 χιλιάδες Σινῶν χριστιανῶν. Τῷ 1845 δὲν ὑπῆρχον ἐν Κίνα οὐδὲ ἐξ χριστιανῶν. Οἱ Σῖναι καὶ περ' ὑπεράγαν ἀγαπῶσι τὸ ἀργύριον, παρέχουσιν οὐχ ἥττον προθύμως τὴν ἑαυτῶν συνδρομὴν καὶ ὁ κ. Γρίφιτ ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε τὸ ποίμνιον αὐτῶν ἐκώφευσεν εἰς πρόσκλησιν ἀγαθοεργίας. Ὁ ἀκάματος οὗτος τοῦ ἀμπελωνοῦ τοῦ Κυρίου ἐργάτης διαβεβαίωι ὅτι ἡ Σινικὴ ἔχει εὐρὸν τὸ μέλλον. Ἡ νόσος καὶ ἡ ὀπισθοδρόμησις τῶν παρελθόντων αἰώνων ὄχοντο διὰ παντός. Ἡ τέως ἐπιμελῶς ἀποκλειομένη χώρα ἠνεώγη νῦν εἰς τὴν εὐεργετικὴν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπιρροήν, ὅστις ἀπὸ ἄκρον ἕως ἄκρον συγκινεῖ αὐτήν. Ἐνὶ γλώσσαι καὶ ἐπιστήμαι διδάσκονται εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ νέαι ὁδοὶ ἐμπορίου ἀνοίγονται κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡ.Μίου καὶ ἑξάδελφος τῆς Σελήνης εἶναι νῦν προσιτὸς εἰς τοὺς πρεσβευτὰς τῶν ξένων δυνάμεων, οἱ δὲ ἱεραπόστολοι δύναται νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Σινικοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἐν τέλει τοῦ άρθρου, οὔτινος τὴν σύνοψιν ἀσμένως πιστευόμεν θέλουσι διεξέλθει οἱ τῆς «Ἀθηναῖδος» ἀναγνώσται, ὁ κ. Γρίφιτ ἀπευθύνει θερμωτάτην προτροπὴν εἰς πάντας τοὺς ζηλωτὰς τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, προτρέπων τοὺς δυναμένους τούτων ἵνα ἀπέλθωσι καὶ κηρύξωσιν εἰς Κίναν ὑπισχνόμενος πλοῦσιον τὸ λήιον καὶ ἀφθονον τὸν ἀμῖτόν.

Ἡ Εἰς τὴν Γενεθλίαν Χώραν Ἐπιανοδοῦς

[ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἄνθρωπος ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ εἴπῃ· Εἶναι ἡδὺ, φίλοι μου νὰ ἀναπνεύσῃ τις ἔτι τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ γενεθλίου οὐρανοῦ, ἔνθα νομίζει ὅτι ἀνηθᾶ· τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην, ἣν ἀνέπνευσεν ἐκ τῆς πρώτης τοῦ Ἡοῦς τὴν ὄλως εὐώδη καὶ πλήρη ἀρχαίων ἀναμνήσεων! Εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κινούμενον τὸ φύλλωμα δρυὸς παχυσκίου, ἧτις ἐδάνεισέ ποτε τὴν σκιάν τῆς εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του ἐν τῷ βάλθει τοῦ δάσους, ὡς εἰς ἀρχαῖον φίλον, οὐ τὴν φωνὴν γνωρίζει.—Ναὶ εἶναι τερπνὸν φίλοι νὰ ἀκούῃ τὸν ἀέρα τῆς γενεθλίου χώρας συρίζοντα ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης τῶν λόφων, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπεκτείνοντα τοὺς ὑποκώφους μορμυρισμούς του διὰ τῶν ἐρειπίων· εἶναι ἡδύτερον ὅμως ἐπανελθὼν νὰ κάθηται ἐν τῇ ἐστία τῶν γονέων τοῦ τὴν πάλαι ποτὲ κεκαλυμμένην ὑπὸ ἀρετῶν, καὶ δεικνύων τὴν ἐγκαταλελειμμένην ἔδραν νὰ λέγῃ· ἐκεῖ ἐψάλλεν ἡ ἀδελφὴ μου, ἐκεῖ ἐμελέτων οἱ ἀδελφοί μου, ἐκεῖ ἡ μήτηρ μου ἐθῆλαξεν τὸ θηλαστικὸν βρέφος τῆς, ἐκεῖ ὁ γέρον ὑπηρετῆς διηγεῖτο ἡμῖν τὴν ἱστορίαν δύο διδύμων ἀπολεσθέντων ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ φρικαλέῳ δάσει, ἐκεῖ ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἐλάμβανε τὸν ἄρτον παρ' ἡμῶν· ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν παλαιῶν

συκῶν ἐν ὥρᾳ, κατ' ἄν τὰ πρόβατα εἰσέρχοντο εἰς τὰς ἀγροτικὰς στέγας, ὁ κύων τοῦ ἐπαίτου ἔλειχε τὴν χεῖρα μου· ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀνυψουμένη εἰς τὰς πρώτας ταύτας ὥρας, ἀναπνεῖ ἀλληλοδιαδόχως τὰ προσφιλῆ αὐτῆς φαντάσματα καὶ ἀφοσιῶται εἰς τὰ ἐρείπια τῶν προσφιλῶν αὐτῇ κατοικιῶν, καὶ ἐν ἄν μὲν τούλάχιστον σύντριμμα.

ἐκείθεν ἐδημοσίευσεν πολλοῦ λίθου ἄξιον σύγγραμμα περιγράφων τὰς τολμηρὰς περιηγήσεις του. Μετὰ τινα χρόνον ἀπεστάλη καὶ πάλιν πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου ὅπερ ὁμως αἰφνης διεκόπη διὰ τοῦ αἰφνηδίου θανάτου τοῦ βίσηκινδύνου ἐρευνητοῦ.

Ο ΣΤΑΝΛΕΪ

Ὁ μέγας ἐρευνητῆς τῆς Ἀφρικῆς κ. Στάνλεϋ ὁ τοσαύτας ὑπηρεσίας παρασχὼν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἀνερευνηθείσης χωρῶν νομιζομένων ἀπροσπελάστων ἀπεβίωσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ηλικίας αὐτοῦ. Τὸν Στάνλεϋ πρῶτος ἀπέστειλεν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μεγάλης ἐφημερίδος «Ὁ Κήρυξ τῆς Νέας ὸρκης» ἰδίαις δαπάναις εἰς Ἀφρικὴν. Ἐπανελθὼν

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΛΟΥΚΝΟΒΗ

Ἡ Λουκνόβη ἐστὶ μητρόπολις τῶν ἐπικρατειῶν τῆς Οὐδης, κεῖται δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὄχθων τοῦ Γουμτῆ, παραποτάμου τοῦ Γάγγου, ἐνομιμένη διὰ δύο γεφυρῶν. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἐλογίσθη 200 περίπου χιλιάδων. Ἡ ἐξωτερικὴ τῆς πόλεως ἐποψὶς ἐστὶ λίαν καταπληκτικὴ, καὶ διαιρεῖται εἰς διαφόρους συνοικίας, τινὲς τῶν ὁποίων περιέχουσιν ἐκτε-

ταμένας οδούς, και τοι αι πλείσται αυτών στεναι και ρυπαραι. Τινες των οικοδομων εγενοντο κατα το Ελληνικον υφος, και πολλα των μεγαρων εχουσι επιπλα Ευρωπαϊκα. Επιφανεστερα οικοδομη ειναι η της Γιαμαμπαρας, ητοι το Μουσουλειον του Ασοφα-Αουλοχ, θεωρουμενη παρα παντων ως το αριστουργημα της Ινδικης. Αναμεσον της πολεως και του παραμεληθεντος αγροτικου μεγαρου Κωνσταντίας, κειται ο Παραδεισος Διλοουσα περιεχον μεγα θηριοτροφειον, και εις τριων μιλιων αποστασιν το Βαων, ανακτορον Ελληνικης αρχιτεκτονικης.

Θεμελιωτης της Ουδικης δυναστείας υπηρξεν εμπορος τις εκ Κυρασσάνης, οστις λαβων στρατιωτικην αρχην, κατωρθωσε μετ' ου πολυ να αναγορευθη αρχων της χωρας απασης, διαπρέφας τα μεγαιστα κατα την κυβερνησιν του τόπου μέχρι του 1739, ετος καθ' ο ετελευτησεν. Ο διαδεχθεις αυτον υιός του κατα το 1747, επροβιάσθη κατόπιν εις το αξίωμα υπουργού του Μεγάλου Μαχώλ. Εν ετοι 1766 οτε ο αυτοκράτωρ και ο υπουργός αυτου επροσπάθησαν εις μάτην να καταβάλωσι τους εχθρους αυτών Μαχράττας και Ροχίλλας, απεφάσισαν να ζητήσωσι την βοήθειαν των Αγγλων, μεθ' ων υπέγραψαν συνθήκην, εγγυωμένην την επικουρίαν του στρατού των, επι τω ορω χρηματικης αποζημιώσεως. Κατά το 1804 ο αυτοκράτωρ της Ουδης μη δυνηθεις εκπληρωσαι οβρος της συνθήκης εδιάσθη να παραχωρήση εις τους βοηθήσαντας αυτον Αγγλους το ημισυ των επικρατειών του, δηλονότι την Αλλαχαβάδην, Ροχλικούνδην και μεγα μέρος της Δουάβ, επι τη υποσχέσει περαιτέρω παρατάσεως της συμμαχίας. Ο διοικητής της Ουδης υπεσχήθη περιπλέον να οδηγηται κατα την διοίκησιν της επαρχίας αυτου υπό των Αγγλων αλλά κατά το 1818 απειποιήθη πᾶσαν ἄλλην κυριαρχίαν ειμη μόνην την της Αγγλίας και ανηγορευθη αυτοκράτωρ η δυναστεία όμως αυτη ολιγον διήρκεσε, διότι το 1855 ο Λόρδος Δαλουζη προσηγήσατο την επικράτειαν αυτου ταίς Βρεττανικαίς της εταιρίας των Ανατολικών Ινδιών. Η πράξις αυτη αναμφιβόλως επεδόρυνε και εξήψε το πρό πολυ ενεδρευον πνευμα της ανταρσίας μεταξύ των πλείστων Σεπουτων η Ιθαγενών στρατιωτών, και ιδίως τα Βεγγαλικά τάγματα, ατινα στρατολογήθεντα εν Ουδη ειγον, φυσικω τω λόγω, πλείστας συμπαθείας μετά του αποβληθέντος βασιλέως.

ΤΟ ΑΛΑΣ

Λέγοντες περι τροφής σχετιζομεν παν ο,τι τρώγομεν μετά του ζωϊκου, η φυτικου βασιλείου και θεωρουμεν την ορυκτην τροφήν ως ακατάλληλον προς συντήρησιν του ζωϊκου οργανισμού. Γενικως λαλουντες, τουτο ειναι ορθόν ως και η κοινή ιδέα η θεωρουτα τα χορτα ως τρεφόμενα εκ μεταλλικων ουσιων, ουτω δε καθιστώμενα κατάλληλα προς συντήρησιν των ζώων. Αλλά τα ζώα τρέφονται αμέσως εξ ολιγων ορυκτων

ουσιων. Ουτως εισι κατ' εξοχην το ἄλας και διαλύσεις σιδήρου, πυρίτου, ποτάσης, αλάλεως και μαγνησίας. Μεταξύ τούτων το ἄλας ειναι το μόνον ορυκτόν, το οποιον τα ζώα καταναλίσκουσιν εν τη ακατασκευαστω αυτου καταστάσει. Ολος ο εν τω αιματι σιδηρος, η ασβεστος εν τοις οστοις, ο πυρίτις εν ταίς θριξι και το θειον και φωσφορον εν τη σαρκι λαμβάνονται εν τω ζωϊκω οργανισμω εν καταστάσει διαλύσεως, εν τη μορφή δε ταυτη τα χορτα λαμβάνουσιν εντός αυτων τας ορυκτας ουσιας δι' ων τρέφονται.

Η χρῆσις του ἄλατος ως ειδους τροφής υπηρξε δυναμέθα να ειπωμεν, παγκόσμιον από των αρχαιοτάτων χρόνων. Αναφέρεται πολλάκις εν τη Αγία Γραφή οπως σημάνη διατήρησιν, σύνεσιν και ἄλλας αγαθὰς ιδιότητας. Μεταξύ διαφορων ανατολικων λαων ειναι το προσφιλες εμβλημα της φιλοξενίας. Εν τη κοινωνικη καταστάσει των αρχαιων αγγλων ητο σημειον τιμής και σεβασμού. Οι μάλλον αγαπώμενοι ξένοι εκάθηοντο επι της γραμμής η σειρας των ἀλαταποθηκων, ενω οι υπηρέται και ακόλουθοι κατα γενικόν κανόνα εκάθηοντο εν τη μεγάλη αιθούση τη υπό τας αποθήκας. Η επιρροή αυτου παρα τοις Αραβι λέγεται οτι ειναι τοιαυτη οστε να εμποδίζη την κλοπήν και ἄλλα εγκλήματα. Όταν δοκιμάση τις εξ αυτου εντός οικίας η σκηνής Αραβος ειναι ουτος ασφαλης κατ' επιθέσεως παρα του προσώπου το οποιον εγγύσατο αυτου.

Η γενική ορεξις δια το ἄλας αναμφιβόλως προέρχεται εκ των αποτελεσμάτων αυτου επι του ζωϊκου οργανισμού. Θερμαίνει, ζηραίνει, καθαίρει, καταστρέφει τα περιττά εν τω οργανισμω, βοηθει την πέψιν, και αποκρούει τα δηλητήρια και την γενικην τάσιν προς μαρασμόν και σήψιν. Η ενέργεια αυτου επι του αιματος ειναι αξιοσημειωτος ως διαλυτικου, εξ ου το ζωτικόν εκεινο ρευστόν καθίσταται διαλυτόν χωρις να εξασθενηται. Η ενέργεια αυτου επι του δέρματος ειναι ούχ ηττον ευεργετική, ως τουτο δεικνυει η χρῆσις του αλμυρου υδατος. Εισπνεόμενον δια των πνευμόνων, τα αποτελέσματα αυτου καταδήλως δεικνυονται επι των εν μεσογίσις πόλεσι κατοικούντων οϊτινες εν εποχη καθ' ην το ταξειδεύειν κατέστη τόσον ευθύνον μεταβαίνουσιν εις παραλίους τόπους. Πολλοι εις το χειλος του τάφου φθάντες απομαχοι εν τοις νοσοκομείοις του Λονδίνου απέκτησαν την υγειαν αυτων και κατέστησαν πάλιν χρήσιμοι εκ των υγειων βουμάτων θαλασσιου αέρος ατινα αερίζουσι τα άσυλα δια τους απομάχους εν Λονδίω. Η ορεξις δι' ἄλας ειναι τοσοούτον γενική οστε η ἀχρηστία αυτου συνήθως επακολουθεται υπό πυρετών, αναιμίας και αναπτύξεως ζωϊκων παρασίτων. Παρα τοις Ρώσοις, Πέρσαις και Ολλανδοίς οι εγκληματῆται τιμωροῦνται δια της στερησεως του ἄλατος εν τη τροφή αυτων. Τα ευεργετικά αυτου αποτελέσματα επι του ανθρωπίνου συστήματος αναμφιβόλως προξενουν την ορεξιν και διαθέσιν προς χρῆσιν αυτου. Η ευεργετική αυτη διευθέτησις της θείας προνοίας διδάσκει τον ανθρωπον ως

και τα κατώτερα ζώα τι ειναι αγαθόν δι' αυτά. Άνευ του ἄλατος τα πλείστα εξ ὄσων τρώγομεν θά ησαν άνοστα. Πολλά ζώα δεικνυουσι την διαθέσιν αυτων δι' ἄλας αποποιοούμενα να λάβωσι τροφήν μη περιέχουσαν αυτό. Οι ἵπποι λήγουσι μετά προφανους ορέξεως τεμάχιον ἄλατος το οποιον τίθεται εις τι μέρος της φάτης αυτων. Τα πρόβατα και αι αιγες δεικνυουσιν ὁμοίαν ἀγάπην δια την ουσίαν ταυτην.

Όσον αφορά το ανθρωπινον γένος η κατανάλωσις του ἄλατος παρα των εν Ευρώπη ειναι κατα μέσον ὄρον δώδεκα εως εικοσι λίτραι δι' ἕκαστον άτομον· οι Αγγλοι φαίνονται οι μεγαλήτεροι καταναλωται· ειναι όμως κατώτεροι ως προς την διαθέσιν ταυτην των λαων της Ινδικης, Σινικης και ιδία της Αβυσσινίας, εν η βόλος ἄλατος φέρεται και προτεινεται εις φίλον η γνώριμον ως η ταμβακοθήκη παρα των γερόντων. Η γενική ἀγάπη δια το ἄλας παρεκίνησε διαφορους κυβερνήσεις να επιβάλωσι φόρον επ' αυτου. Εν Αγγλία περιελήφθη εν τω αναριθμητω καταλόγω των ειδων της ευμαρείας τα οποια εφορολογήθησαν οπως βοηθήσωσι την πληρωμήν των βαρειων δαπανων του μεγαλου μετα της Γαλλίας πολέμου. Ο λαός εχάρη δια την κατάργησιν του φόρου τουτου ὄσον και δια την λήξιν του καταστρεπτικου πολέμου μετά της Γαλλίας. Ο φόρος ουτος αποτελει ένα των κυριωτέρων κεφαλαίων της εκ της Ινδικης προσόδου της Αγγλίας. Η δια το ἄλας ορεξις δέν δύναται να προέλθη εις κατάχρησιν, ολιγοι θά προήρχοντο εις υπερβολικην αυτου χρῆσιν, ως πολλοι παιδες πράττουσιν εις ειδη εν τη συνθέσει των οποιων εισάγεται κατα πολυ το ἄλας. Ειδη τινα τροφής καθίστανται άνοστα ως εκ του υπερβολικου ποσου του ἄλατος εν αυτοις· το κακόν τουτο δύναται να μετριασθη εν πολλοίς δια της εν τω υδατι μοσχεύσεως. Αλατισμένος βούτυρος δύναται ουτω να λάβη την γευσιν του νωπου, αλλά και αυτός ο νωπος γίνεται νόστιμος δια μικράς ποσότητος ἄλατος.

Το ἄλας ειναι λίαν διαδεδομενον ὄσον και η δι' αυτό ορεξις η κυριωτέρα πηγή της παραγωγής αυτου ειναι η θάλασσα, η σήψις απομακρύνεται απ' αυτης δια της παρουσίας του ἄλατος. Κατά μέσον ὄρον το θαλάσσιον υδωρ περιέχει υπέρ το εν πεντηκοστόν του βάρους αυτου εις ἄλας. Τα θερμά του ισημερινου υδατα εισι πλέον αλατισμένα των της Πολικης χώρας, ενεκα της μεγαλητέρας εξατμίσεως ητις γίνεται εν τω Ισημερινω. Η διαφορά επίσης αυξάνει δια της προσλήψεως γλυκέως υδατος εν τοις πόλοις εκ της διαλύσεως της χιονος και του πάγου. Εάν τα υδατα του Ωκεανου εξητμιζοντο καθολοκληρίαν η εξηραίνοντο, θά κατέλιπον στρώμα ἄλατος ὄπερ θά εκάλυπτε την κοίτην του Ωκεανου εις υψος πολλων εκατοντάδων ποδων. Εάν ο αυτός ὄγκος στερεου ἄλατος ετίθετο επι της γης θά εσχηματιζετο στρώμα το οποιον θά εκάλυπτε τας Ηπειρους και τας νήσους της γης εις υψος 2000 ποδων υπεράνω της ενεστώσης αυτων επιφανείας. Εν πολλοίς τόποις το ἄλας ἀπετέθη εκ της γεωλογικης

ἐνεργείας της ξηράσεως αρχαιων θαλασσων. Αι καταθήκαι αυται συνίστανται εις ορυχεία, βράχους, κοίτας και πηγὰς. Το μέγιστον γνωστόν ορυχείον ἄλατος εκτεινεται επι διαμερίσματος τινος της Γαλλικίας υπέρ τα τετρακόσια μιλια, εχον πάχος υπέρ τους εκατόν πόδας. Εν Αγγλία προμηθεύονται το ἄλας εκ των βορειοδυτικων διαμερισμάτων του Δρότβιτζ και Νάτβιτζ, των οποιων αι πηγαί του ἄλατος παρέχουσι το πλείστον του καλλιτέρου ἄλατος της τραπέζης. Το μάλλον χονδρόν ἄλας αποτελεται εκ της εξατμίσεως του θαλασσιου υδατος εντός ἀλικων αττινες ἀνήκουσιν εις την ιδιοκτησίαν του δημοσιου θησαυρου απολαμβάνοντος ικανην εξ αυτων πρόσδοον.

ΠΩΣ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Ο ΒΙΟΣ

Επιφανής Αγγλος ιατρός εδημοσίευσεν ἄρτι εν τω περιοδικω «Οικογενειακη Αποθήκη» τα εξής επι του ζητήματος πως δύναται να παραταθη επι μακρότερον ο του ανθρωπου βιος.

«Χιλιάδες ανθρωπων, γράφει ο Αγγλος Ασκληπιάδης, καταστρέφουσι κατ' ετος τον εαυτων οργανισμόν, ποιουντες υπερβολικην χνῆσιν φαρμάκων. Ειναι βέβαιοι, καίτοι η ὁμολογία θά φανη παράδοξος προερχομένη παρ' ιατροῦ, οτι λίαν επικίνδυνον ειναι να καταφεύγη τις εις τα φαρμακεία επι τη ελαχίστη ἀδιαθεσία. Των τονοτικων φαρμάκων δέον να μη γίνηται χρῆσις, άνευ της συμβουλής ιατροῦ. Τονοτικόν φάρμακον ειναι οξύτερον διαστόμου μαχαίρας, ουτινος πρέπει να ποιώμεθα χρῆσιν λίαν περισκευμένως. Υπάρχουσι μεταλλικά υδατα τονίζοντα μὲν τον οργανισμόν, αλλά δυνάμενα να παραγάγωσιν ὀλεθριώτατα αποτελέσματα. Οθεν δέν πρέπει να πίνωμεν μεγάλην αυτων ποσότητα. Η κανονική ἀνάπαυσις ειναι ἀναγκασιότατη. Καθ' εβδόμην ἡμέραν ἀνάγκη να αναπαύωμεν τό τε σώμα και το πνεῦμα.

Αι ἀθῶαι τέψεις και διασκεδάσεις συντελοῦσιν ούχι μικρόν εις την μακροβιότητα. Διαρκής ἐργασία, άνευ διασκεδάσεως, αποστέλλει εις πρόωρον τάφον. Η διασκεδάσις ειναι εις το πνεῦμα ο,τι ο ἥλιος εις το σώμα.

Επιτραπήτω μοι δε να προσθέσω ὀλίγας λέξεις περι της επιρροής της θρησκείας επι της γαλήνης του πνεύματος. Οι ἀληθῶς πιστοί ειναι οι ἥττον κινδυνεύοντες ἀσθενεί,ς αι περι αναρρώσεως ελπίδες αυτων εισι μείζονες, καθώς και αι περι μακροβιότητος αυτων, τουτο δε διότι η πίστις παρέχει την δύναμιν τω πιστευοντι να υφισταται ησυχως, ταπεινως και μετ' ἐλπίδων ο,τι αν συμβαιην αυτω.

Ο ΟΡΦΕΥΣ

Ο Ορφεύς ἦν Θραξ την πατρίδα, τοσοῦτω δε εμπειρος περι την μουσικην, οστε κατα την μυθολογίαν και ζώα και λίθοι ἠσθάνοντο των ασμάτων αυτου. Α-

δων ἐκίνει τοὺς πάντας εἰς ἐνθουσιασμόν, καὶ πρῶτος διὰ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ εἰσῆγαγε καὶ νόμους καὶ θρησκείαν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Θράκης, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες σχεδὸν τὰς ἑαυτῶν συζύγους διέτριβον παρ' αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀκροώμενοι τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ μελῶν. Δι' ὅπερ ἀγανακτήσασαι ἐκείναι (ἐπάγεται ἡ μυθολογία) διεσπάραξαν τὸν Ὀρφέα καὶ ἀποκεφαλίσασαι ἔριψαν καὶ τὴν Ἄδραν καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ποταμὸν Ἑβρον. Δὲν ἀπώλυντο ὁμως ἀλλὰ διαπλέουσαι τὸ Αἰγαῖον προσῆραξαν τελευταῖον εἰς τὴν νῆσον Κρούσβον, ὅπου οἱ κάτοικοι τὴν μὲν κεφαλὴν εἰσέτε ψιθυρίζουσαν μέλη, παραλαβόντες καὶ ἐντίμως ἐνταφιάσαντες ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Δεπτύμνου, ἤξιώθησαν, ὡς τιμήσαντες τὸν πατέρα τῆς μουσικῆς εὐφωνίας σπανίας καὶ ὑπεροχῆς κατὰ τὰ μουσικὰ μέλη τὴν δὲ λύραν τοῦ Ὀρφέως ὁ Λέσβιος Τέρπανδρος λαβὼν κατέστη περὶ τὴν μουσικὴν ἀριστος, ὡς δι' αὐτῆς μουσουργῶν τὰ μέλη αὐτοῦ.

ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ἡ τοκογλυφία ἐν Ἀθήναις ἦν τὸ πάλαι πολὺ ἀνωτέρα ἢ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ναυτοδανειῶν. Πολλοὶ τῶν δανειστῶν ἐλάβανον 4)2 ὄβολον τὴν ἡμέραν δι' ἐκάστην δραχμὴν, ἥτοι τὸ 4)3. Οὗτοι δὲ ἐλέγοντο ἡμεροδανεισταί, μισοῦμενοι ὡς χρηματοκάπηλοι. Συγγραφή δὲ ἡ συνθήκη ἐκαλεῖτο τὸ διδόμενον τῷ τραπεζίτῃ γραμματίον (ἢ παρ' ἡμῖν δημολογία), ὅπερ παρακατετίθετο εἰς τρίτον ἀξιόπιστον πρόσωπον (συνήθως τραπεζίτην), ὡς καὶ ὁ Λυκοῦργος λέγει ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους λόγῳ· «Χρήματα δὲ οὐκ ἔχων δούνα Τιμοχάρης, συνθήκας ποιητάμενος καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεί, μίαν μνᾶν τόκον ἔφερε τῷ Ἀμύντῃ». Ἀπητοῦτον δὲ καὶ ὑποθήκαι (ἀκίνητα κτήματα), ἢ ἐνέχυρα (κινητὰ).

Ἐλάβανον δὲ οἱ δανειζόντες ὑπέρογκον τόκον, τὸν λεγόμενον ἐπίτριτον· ἥτοι 33 0)0. Οἱ δὲ ἐλάχιστοι τόκοι ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ λεγόμενοι ἐπόγδοι, ἥτοι 12 0)0, ὡς λέγεται συνήθως παρ' ἡμῖν. Τί δὲ συνέβαινε συνήθως τοῖς ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δανειζόμενοις βεβαίῳ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ Ἀ' ὀλυμπιακῷ λόγῳ· «ὡσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥαδίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν» τῆς φιλοχρηματίας δὲ τῶν Ἀθηναίων μνημονεύει καὶ ὁ Πλάτων ἐν Γοργία, ὡς ἰδιάζοντος τῆς Ἀττικῆς χαρκακτῆρος.

Ἡ λέξις *Παράσιτος*.—Ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶχεν ἀνεκαθεν τὴν κακὴν σημασίαν τὴν ὅποιαν κατόπιν προσέλαβε καὶ μέχρι τοῦ νῦν διετήρησεν ἀπ' ἐναντίας ἦτο σεμνὴ καὶ ἱερά, διότι παράσιτοι ἐκαλοῦντο «οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἰρούμενοι», ἦσαν δηλαδὴ εἶδος ἱεροδούλων, οἵτινες ἐξελέγοντο ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι μέρος εἰς δαῖπνον μετὰ τὴν θυσίαν ἢ καὶ εἰς τὸ πρυτα-

νεῖον· ὅτι δὲ ἀπῆλθον μεγίστης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως φαίνεται ἐκ τοῦ Κλεάρχου γράφοντος· «Ἐν τοῖς πολλοῖς νόμοις αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων ἔτι καὶ σήμερον ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς καταλέγουσι παράσιτους» ἀλλ' ὅσον ἤξανεν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, τοσοῦτον ἠλαττοῦτο τὸ ἔργον τῶν καὶ οὕτως ἐπῆλθεν ἡ πτώσις αὐτῶν βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας τιμητικῆς θέσεως εἰς τὴν ποταπὴν καὶ περιφρονητικὴν, εἰς ἣν καὶ μέχρι τῆς σήμερον νοοῦνται.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἀλέξανδρος Γ'. ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας προτιμᾷ τὰ ἐθνικὰ ἐδέσματα καὶ τὴν πατριὸν μαγειρικὴν πάντων τῶν ἄλλων φαγητῶν. Παντὸς γυματος προηγείται ἡ ζουκοσκαῖτι χαβιάρι, ῥέγκαι, σαρδέλαι, τυρὸς καὶ βούτυρος ἐπὶ χρυσῶν πινακίων. τεθειμένων ἐπὶ μικρῶν τραπεζῶν εἰς διάφορα μέρη τοῦ ἐστιατορίου ὅπως ἡ θεὰ αὐτῶν ὀξύνῃ τὴν ὄρεξιν τῶν συνδαιτυμένων.

* * * Ἡ ἐκκεντρότης τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας δὲν ἐλαττοῦται μεθ' ὅλην τὴν προοδούσαν ἡλικίαν. Ἐχει μέγαρον ἐν Λενδερχόφ, κεκρυμμένον ὀπισθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ὄβεραμεργάου. Πλὴν τῆς οἰκοδομῆς αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἀπομίμησις τῆς ἐν Βεροσλίαις ἐπαύλεως, πλήρους μαρμάρου περιχρυσού, κεκοσμημένης διὰ πολυτίμων ταπήτων, ἀδαμάντων, καὶ μιᾶς θυμασίας χρυσοῦ κεντημένης κλίνης ἥτις ἀξίζει 75,000 λίρας, ὁ κήπος εἶναι ὡς μαγικὴ σκηνή, μὲ τροπικὰ φυτὰ καὶ μὲ ἓνα λαμπρὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.

* * * Νεαροὶ ἀφρικανὸς γορίλλας ἐκομίσθη εἰς Ἀγγλίαν ἐκ τινος λιμένος τῆς μεσημβρινοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐλήθη ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο λίαν ἀγριος, καὶ ἐπροσπάθει νὰ δαγκάσῃ πάντα προστυγχάνοντα, ἀλλὰ νῦν ἐξημερώθη· ἔχει ὕψος 4 ποδῶν.

* * * Ὁ Δρ. Τάννερ ὁ ἐπὶ τεσσαρακονθήμερον νηστεύσας δὲν ἀπέθανεν ὡς διεδόθη, τοῦλάχιστον τοῦτο βεβαίως αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, οὔτε κἀν ἐξῆλθε τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἀλλ' ἐτοιμάζεται διὰ νηστείαν ἐνενήκοντα ἡμέρας.

* * * Ἀγὼν καφεπονίας τέρπει κατ' αὐτὰς τοὺς κατοίκους τῶν Βρυξελλῶν. Ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη γυνὴ ἥτις δύναται νὰ πῆν τὸν μεγαλῆτερον ἀριθμὸν κυαθίσκων καφέ, καὶ δύναται νὰ ροφήσῃ αὐτὸν θερμότερον, λαμβάνει νῆαν ἐσθῆτα.

* * * Δύο ἐνδιαφέρουσαι συλλογαὶ ἐπιστολῶν ἐπιμελῶς φυλάττονται ἐν Παρισίοις ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ, αἵτινες θὰ δημοσιευθῶσι μόνον μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν. Ἡ μία εἶναι ἡ μυστικὴ ἀλληλογραφία τοῦ Ναπολέοντος Γ' μετὰ τῆς κυρίας Κορνοῦ, ἥτις δημοσιευθήσεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ρενὰν τὸ 1885 ἢ ἑτέρα εἶναι ἡ τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσὲ καὶ τῆς Γεωργίου Σάνδ ἐσφραγισμένη ἐντὸς σιδηροῦ κιβωτίου δημοσιευθσομένη δὲ μόνον τὸ ἔτος 1910.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'

Εἶμαι μέλος ἐκ τῶν ζῶων,
ἔν μου γράμμ' ἂν ἀφαιρέσης
γίνου' ἄλλο μέλος πάλιν
ἂν δὲ κ' ἄλλο αὖθις ζῶων,
καὶ ἂν τ' ἄλλο διακόσια.

Π. Βέσσης.

Ἡ ἱστορία τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ συγκεκριμένη ἐξ 103 τυπογραφικῶν φύλλων, εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναϊδος ἀντι φρ. 8.